

Biblická hodina, 11.02.2021

Vzdych: „Svoje oči dvíham k vrchom. Odkiaľ mi príde pomoc? Moja pomoc je od Hospodina, ktorý utvoril nebo i zem“. **Amen** (Ž 121,1-2)

Pieseň: Žalm 121 – Zrak svoj na vrchy upieram...

Modlime sa:

Otče náš nebeský, ďakujeme, že ako pútnici na tejto zemi nie sme opustení a odkázaní sami na seba, ale môžeme svoj zrak zdvihnúť k Tebe a očakávať Tvoju pomoc. Ďakujeme, že aj v časoch neistoty môžeme mať istotu o Tvojej ochraňujúcej láske, ktorou nedovolíš, aby sa nám hocičo stalo bez Tvojej vôle. Nedriemeš a nespíš, starostlivo bdieš nad nami. Odpusť však, že to tak niekedy neprežívame, že sa predsa cítime byť zabudnutí, opustení – vieme však, že príčina toho je na našej strane. Prosíme, daj nám rozpoznať pozadie a dôvody našich depresívnych stavov, aby sme sa mohli v Tebe posilniť a odovzdať sa do Tvojich rúk v istote a s vierou, ktorá dúfa a miluje. Pomôž nám aj teraz v Tvojej blízkosti zbaviť sa bremien, ktoré nás zaťažujú, tým, že uzrieme a vyznáme Ti svoje previnenia, aby si ich mohol vziať a obdarovať nás odpustením a novou nádejou. Prosíme, požehnaj nás mocou a pôsobením Tvojho slova. **Amen.**

3Mojž 6. kapitola - Text zo Starého zákona a výklad

Spaľovaná obeta

¹ Hospodin povedal Mojžišovi: ² „Prikáž Áronovi a jeho synom: ‚Toto je zákon o spaľovanej obete: Spaľovaná obeta bude na ohnisku na oltári po celú noc až do rána a oheň na oltári sa musí stále udržiavať. ³ Kňaz si oblečie ľanové rúcho a ľanové spodky. Zhrnie masťný popol zo spaľovanej obety, ktorú strávil oheň na oltári, a vysype ho vedľa oltára. ⁴ Potom si vyzlečie rúcho a oblečie si iné, vynesie masťný popol von za tábor na čisté miesto. ⁵ Oheň na oltári sa musí stále udržiavať, nesmie vyhasnúť. Kňaz na ňom každé ráno zapáli drevo a rozloží spaľovanú obetu a spáli na ňom tuk z obiet spoločenstva. ⁶ Oheň musí neustále horieť na oltári, nesmie vyhasnúť.

Milí Bratia a milé Sestry,

Obety, o ktorých dnes čítame, sa dostávajú do našej pozornosti z pohľadu kňazov. Teraz sa teda píše o nich v tom zmysle, že ako, za akých okolností sa majú prinášať. Áronovi a jeho synom prikazuje Hospodin nariadenia, za ktorými je snaha konať a zachovať všetko tak, ako si to On želá. Veď žiadna obeta nie je samoúčelná, ale zapája obetujúceho do obecnstva a spája s Hospodinom, ktorý je svätý. Z toho vyplýva, že treba dbať o svätosť úkonov, prostriedkov aj samotného ľudského prístupu. Keď čítame nariadenie o spaľovanej obete, môžeme vidieť tento dôraz v jednotlivých detailoch. Týka sa to oblečenia, kedy sa musí jednoznačne oddeliť rúcho na posvätné úkony a rúcho na bežné užívanie. To časté prezliekanie

samozrejme nemá nič spoločné s módou alebo predvádzaním sa. Je ale jasný odkaz o tom, že čo je posvätné, sa nemôže miešať s profánnym.

Z tohto hľadiska môžeme pochopiť aj význam nariadenia o zachádzaní s popolom. Udržiavanie čistoty – vnútornej i vonkajšej – je základná požiadavka. Napokon sa tu v nejakej forme viackrát vyzdvihuje nariadenie o tom, že *„Oheň musí neustále horieť na oltári, nesmie vyhasnúť.“* Nie náhodou. Pripomína to jednak nekonečnosť nutnosti obetami prichádzať pred Hospodina, ale tiež aj tú pohotovosť a pripravenosť, ktorou sa koná služba kňazov, ako sú v neustálom obecenstve s Hospodinom a pod Jeho dohľadom. A samozrejme, oheň symbolizuje aj to, že Boh je svetlo, preto má horieť i v noci s jasným odkazom na to, že Hospodin prerazí každú temnotu.

Praktickou otázkou pre nás je, nakoľko sme schopní zachovať, čo je sväté a oddeliť od profánneho? Či je náš život takto neustále horiaci pre Pána, alebo necháme, aby oheň lásky, pokoja, nádeje, poslušnosti a služby pre Pána vyhasol? Myslím na Kalvína, ktorý vyznával a žil tak, že svoje srdce prinášal Bohu ako horiacu (spaľovanú) obeť - úplne a celkom sa odovzdal Jemu. Ako sme na tom my?

Pokrmová obeť

⁷ Toto je zákon o pokrmovej obete: Nech ju Áronovi synovia prinesú k oltáru pre Hospodina. ⁸ Jeden z nich z pokrmovej obety vezme za hrst' jemnej múky s olejom i všetko kadidlo, ktoré je na pokrmovej obete, a spáli to na oltári. Bude to príjemná vôňa na pripomienku Hospodinovi. ⁹ Čo z pokrmovej obety zostane, to zje Áron a jeho synovia. To sa bude jesť nekvasené na posvätnom mieste. Bude sa to jesť na nádvorí stanu stretávania. ¹⁰ Nesmie sa to piecť ako kvasené. Dal som im to ako podiel svojich ohňových obiet. Je to svätosväté ako obeť za hriech a za vinu. ¹¹ Smie to jesť každý mužský príslušník spomedzi Áronovcov. Toto ustanovenie o ohňových obetách Hospodina platí večne pre vaše pokolenie. Čokoľvek sa ich dotkne, bude sväté.““

O pokrmových obetách sa viackrát píše. V tejto súvislosti je dôraz na podiele kňazov, kto a ako sa jej môže zúčastniť. Tiež je vyzdvihnuté, že sväté a profánne sa nesmie miešať, je to základný biblický princíp. Z takto obetovanej múky bolo možné pripraviť len nekvasené chleby (teda nie na bežnú konzumáciu), nebolo ich možné vynášať z nádvorí stanu stretávania, aby sa nedostali do kontaktu s ničím, čo by bolo kulticky nečisté. Ani tam z nich nemohol hocikto jesť, len muži poverení službou. K týmto chlebom nemala prístup ani ich domácnosť. Oni však aj takýmto spôsobom, keďže napred dali Bohu, čo mu patrí, mohli zvyšok požívať v zastúpení ľudu, ako vyznavači toho, že Jemu patrí všetko a všetko potrebné nám k životu dáva On.

Vidíme, aký dôležitý je poriadok, aby sa dialo všetko po poriadku, aby zostal a prevládal poriadok okolo nás a po nás. Ak sme naladení na Božie vedenie, tak si budeme vážiť všetku príležitosť, kedy nás On zahrňa do svojej lásky a obdarí svojou dôverou.

Obeta pri vysviacke kňaza

¹² Hospodin povedal Mojžišovi: ¹³ „Toto je obetný dar Árona a jeho synov, ktorý prinesú Hospodinovi v deň svojho pomazania: desatinu efy (1 efa = 22 litrov) jemnej múky ako pravidelnú pokrmovú obetu, polovicu ráno a polovicu večer. ¹⁴ Pripraví ju zamiesenú s olejom na platni. Pokrmovú obetu prinesieš rozdrobenú na kúsky. Bude to príjemná vôňa Hospodinovi. ¹⁵ Pripraví ju syn, ktorý má nastúpiť na jeho miesto ako pomazaný kňaz. To je trvalé ustanovenie Hospodina. Celá obeta sa má spáliť. ¹⁶ Každá pokrmová obeta kňaza bude celostná obeta. Nesmie sa jesť.“

V tejto časti sa hovorí špeciálne o pokrmových obetách pri vysviacke kňaza. Aj kňaz potrebuje byť posvätený k službe, oddelený pre službu. Dôraz je na tom, že celá obeta sa musí spáliť, nikto z nej nesmie jesť. Naznačuje to tú stopercentnú oddanosť k službe, ku ktorej bol kňaz povolaný a ktorú mal konať. Keď ďalej čítame o pravidelnom každodennom obetovaní, vidíme, že je to úkon, ktorým si kňazi denne pripomínali svoju odkázanosť na Hospodina a preto si vyprosovali Jeho opätovné splnomocnenie a milosť k službe.

Obeta za hriech

¹⁷ Hospodin povedal Mojžišovi: ¹⁸ „Povedz Áronovi a jeho synom: ‚Toto je zákon o obete za vinu. Na mieste, na ktorom sa zabíja spaľovaná obeta, bude sa zabíjať pred Hospodinom aj obeta za hriech. Je svätosvätá. ¹⁹ Smie ju jesť len kňaz, ktorý prináša obetu za hriech. Bude sa jesť na svätom mieste, na nádvorí stanu stretávania. ²⁰ Čokoľvek sa dotkne jej mäsa, bude sväté. Ak niečo z jej krvi kvapne na rúcho, škvrtu musíš vyprať na posvätnom mieste. ²¹ Hlinenú nádobu, v ktorej sa bude variť, treba rozbiť. Ak sa varí v bronzovej nádobe, treba ju vydrhnúť a opláchnuť vodou. ²² Každý mužský príslušník spomedzi kňazov môže z nej jesť. Je svätosvätá. ²³ Nijaká obeta za hriech, z ktorej krvi sa niečo nesie do stanu stretávania na vykonanie obradu zmierenia vo svätyni, nesmie sa jesť; musí sa spáliť.“

Čítali sme: „*Obeta za hriech je svätosvätá*“. Preto ju môže jesť iba kňaz, ktorý ju prináša, podobne ako pokrmovú obetu. Teda nemali na nej účasť ani ich ženy - však ony sa nemohli zdržiavať na posvätnom mieste. Nakoľko obetné mäso posväcuje, obeta sa musela vykonávať veľmi dôkladne a obozretne, aby nikto, nič neprišlo neoprávnene do kontaktu s obetným mäsom. „*Čokoľvek sa dotkne jej mäsa, bude sväté.*“ Preto ak kvapne krv na niečo, ak dôjde ku kontaktu mäsa, krvi s niečím profánnym, treba to hneď riešiť: vyprať, umyť, vyčistiť... Nakoľko všetko, čo sa s ním dostalo do kontaktu, je sväté, oddelené pre Hospodina, preto sa už viacej nehodí na iné bežné používanie, bolo by to nedôstojné (napr. preto treba takúto nádobu rozbiť). Naznačovalo to hriešnikovi, ktorý prichádzal so svojou obetou, že aj on by mal takto patriť už len Bohu a ďalej nehrešiť.

Text z Nového zákona: Ev. podľa Jána 9,24-34

²⁴ Zavolali teda toho človeka, ktorý bol slepý, druhý raz a vyzvali ho: „Vzdaj Bohu slávu! My vieme, že ten človek je hriešny.“ ²⁵ On však odpovedal: „Či je hriešny, neviem, ale jedno viem, že som bol slepý a teraz vidím.“ ²⁶ Spýtali sa ho teda: „Čo ti urobil? Ako ti otvoril oči?“ ²⁷ Odpovedal im: „Už som vám to povedal, a nepočúvali ste. Prečo to chcete počuť znova? Chcete sa azda aj vy stať jeho učeníkmi?“ ²⁸ Vynadali mu a povedali: „Ty si jeho učeník, my

sme Mojžišovi učeníci. ²⁹ My vieme, že s Mojžišom hovoril Boh, ale o tomto nevieme, ani odkiaľ je.“ ³⁰ Ten človek povedal: „Práve to je čudné, že vy neviete, odkiaľ je, a mne otvoril oči. ³¹ Vieme, že Boh hriešnikov nevypočuje, ale vypočuje toho, kto je bohobojný a plní jeho vôľu. ³² Nikdy nebolo počuť, že by slepému od narodenia niekto otvoril oči. ³³ Keby on nebol od Boha, nemohol by nič urobiť.“ ³⁴ Odpovedali mu: „Ty si sa celý v hriechoch narodil a ideš nás poučať?“ A vyhnali ho von.

Milí Bratia milé Sestry,

Pokračujeme v čítaní príbehu o uzdravení slepého od narodenia v sobotu. Dnešná časť popisu udalostí nám krásne ukazuje, ako vzniká a naberá na sile viera tohto človeka, ktorý predtým o Ježišovi nič nevedel. Od prvého momentu je vystavený nepriateľským útokom. Je to podobne, ako vždy tam, kde Boh mocne koná. A tak sa neprajníkom podarí odpútať týmito pokusmi pozornosť ľudí, že ani sa nepozastavia nad tým mimoriadnym činom, o akom nikdy nebolo počuť - totiž, že by slepému od narodenia niekto otvoril oči. Hľa, dav túžiaci po zázrakoch je slepý uzrieť, tobôž ešte aj uznať zázrak! Pretože sa zaoberá dodržaním či nedodržaním soboty; pretože sa zaoberá tým, že je tu dôvod Ježiša obviňovať z porušenia zákona. Kvôli tomu chcú predovšetkým spochybniť Jeho osobu, usvedčiť Ho z hriechu, a ak je to možné, tak aj z rúhania.

Dnes sa zapájame do príbehu v momente, kedy sa od uzdraveného odvrátia aj jeho rodičia. Tak veľmi sú zastrašení, že radšej sa ho vzdajú, veď sa ho nezastanú a nepriznajú sa k nemu. Chudák, jeho prvé stretnutie zoči-voči so svojimi rodičmi, ktorých ešte nikdy nevidel, muselo byť obrovským sklamaním: namiesto prijatia, objatia, radosti - odmietnutie: „*Jeho sa opýtajte. Má svoje roky, sám bude hovoriť o sebe*“. On však nezúfa a nehľadá na veci, ktoré by ho zneistili, ale sa stále viacej drží Toho, kto ho uzdravil. Ako ľahko sa vieme zrútiť, keď veci naberú zlý smer! Mohli by sme sa od neho učiť!

Totíž, keď ho opäť zavolajú, aby ho vypočúvali, začína sa situácia vyostrovať. Slovanami „*Vzdaj Bohu slávu! My vieme, že ten človek je hriešny*“, ho vyzývajú ako pred súdom, k svedectvu pod prísahou. Avšak nejde im o jeho osobné svedectvo, ale aby pod nátlakom sa od Ježiša ohradil. Hneď mu dávajú do úst to, čo od neho chcú počuť. On však má k Ježišovi úplne iný prístup – aký má vyliečený pacient k svojmu lekárovi: je Mu vďačný a dôveruje Mu. Veď nemôže spochybniť to, čo prežil. „*Či je hriešny, neviem, ale jedno viem, že som bol slepý a teraz vidím.*“ Tento argument je nevyvrátiteľný, a čím viacej ho chcú zneistiť, tým viacej sa toho drží. Totíž toto sa nie učil, ale sám prežil. Práve tým vzdáva Bohu slávu! Oproti jemu farizeji sa držia niečoho, o čom si iba myslia, že vedia. Je to varovanie aj pre nás, aby sme si neboli takí istí, nemusí byť všetko tak, ako si myslíme, že to vieme...

Uzdravený vzdáva slávu Bohu a naberá na smelosti, až prejde do útoku – teraz sa pýta on: *Prečo to chcete počuť znova? Chcete sa azda aj vy stať jeho učeníkmi?*“ Za tých okolností to nemôže myslieť doslovne, ale naráža tým na absurdnosť ich vypytovania sa. A ak nie je za tým túžba stať sa Jeho učeníkmi, tak tam musí byť

snaha byť Jeho odporcami. Farizejov to pobúri, sú rozhorčení už nad pomyslením na to, že by mali niečo dočinenia s Ježišom. Protestujú a odvolávajú sa na Mojžišovu autoritu. Jeho rešpektujú. Aspoň sú v tom vedomí. Podľa Mojžišovho zákona je Ježiš hriešnik, pretože nezachoval sobotu. „*My vieme, že s Mojžišom hovoril Boh, ale o tomto nevieme, ani odkiaľ je.*“ Avšak aj v tomto prípade platí, že ak o niečom neviem, to ešte môže existovať. „*Nevieme ani odkiaľ je*“ – je to opovrhnutie Ježišom, že je pre nich nikto; pritom, že Boh hovoril s Ním aj skrze Neho, ale to neuznajú, resp., nechcú uznať. Veď to by malo mať potom dôsledky pre ich život, malo by vyvolať zmenu ich postoja, života. A to nechcú...

Avšak uzdravený človek je ešte smelší a oponuje: „*Práve to je čudné, že vy neviete, odkiaľ je, a mne otvoril oči. Vieme, že Boh hriešnikov nevypočuje, ale vypočuje toho, kto je bohobojný a plní jeho vôľu. Nikdy nebolo počuť, že by slepému od narodenia niekto otvoril oči. Keby on nebol od Boha, nemohol by nič urobiť.*“ Preňho je podstatné to, čo sám prežil, prijal. Ak z tejto strany hľadá na Ježiša, nemá prečo pochybovať. To nemôže byť iba ľudský čin, človek nie je schopný otvoriť oči slepému od narodenia. Takú moc má len Boh. On však nevypočuje a neprizná sa k hriešnemu, aby ten mohol konať zázraky. To je starozákonné chápanie. I keď náš človek toho asi nemal veľa naštudované, no vedel, že je to všeobecné: „*Boh hriešnikov nevypočuje*“ (Azda Boh počuje jeho krik, keď bude v úzkych? – Jób 27,9; Aj keď vystriete dlane, odvrátim od vás svoj zrak; aj keď sa budete veľa modliť, nebudem počúvať, lebo vaše ruky sú plné krvi – Iz 1,15; Hoci budú hlasno volať na mňa, nevypočujem ich. – Ez 8,18), avšak modlitbu bohobojných áno (Hospodinove oči hľadajú na spravodlivých, jeho uši počujú ich volanie o pomoc. – Ž 34,16; Plní želanie tých, čo sa ho boja, počuje, keď volajú o pomoc, a pomáha im. – 145,19; Hospodin je ďaleko od bezbožníkov, no modlitbu spravodlivých vypočuje. – Prísl 15,29). Jeho uzdravenie je potvrdením toho, že Ježiš je od Boha,

„*Odpovedali mu: „Ty si sa celý v hriechoch narodil a ideš nás poučať?“ A vyhнали ho von*“ – ich pýcha neznesla, aby ich niekto poučoval. Nebol im po vôli vývin udalostí, tak použili svoju moc – zneužívanie právomoci verejného činiteľa – aby tohto človeka umlčali. *Vyhnali ho von* znamená, že ho vyobcovali zo synagogálneho obecnstva, do ktorého by práve tým, že už nemal žiadne postihnutie, mohol právom patriť. Typický spôsob neprispôsobenia sa – znemožniť, vyvrhnúť, likvidovať toho druhého v mene Mojžišovho zákona! Aká krivda sa tu robí na Božom slove!

Farizeji sa ani centimeter nezmenili, ich zmýšľanie uviazlo na bode: Tento je postihnutý, teda je hriešny, v hriechu narodený, preč s ním. Avšak podstatné je nie čo konajú farizeji, ale čo koná Ježiš. Že On je mocný uzrieť, pomôcť, uzdraviť – iniciatíva prichádza od Neho... A tým dáva nový život, novú šancu tomu, ktorý na to nemal nádej. A to hlavné, že stretnutie s Ním nemusí sa vyčerpať len v telesnom uzdravení. On vie darovať vieru, ktorá bude rásť, a čím väčší bude na ňu tlak, tým viacej sa posilní a zbaví všetkých pochybností. Ako aj palma vyrastá a bude silná, rovná, ak je pod farchou. Každé bremeno má svoj účel, aj ho splní, ak hľadáme na Toho, Kto ho na nás položil. Na konci je úžasné stretnutie s Ním, a spoznanie toho, Kto On je.

Kiežby sme vzali vážne výzvu „Vzdaj Bohu slávu!“ Ako môžeme vzdať Bohu slávu? Tak, že zvestujeme a vyznávame jeho skutky, ktoré vykonal v našom živote, čo sme sami prežili a čo je aj pre naše okolie viditeľné. *Amen*

Modlime sa:

Drahý Pane Ježišu, pri počúvaní Tvojho slova v nás rastie túžba žiť radostný, požehnaný a vyznávačský život. Priznáme sa, že nás tento uzdravený človek svojou neoblomnou vytrvalosťou zahanbuje. Aj keď bol ľudský sám a každý proti nemu, predsa sa Ťa nevzdal a Ty si dal rast jeho mladučkej viere. Je to pre nás povzbudením aj o tom, že Ty svojich neopustíš a dokážeš zachovať a podržať v každom protivenstve, ak sa Ťa nevzdajú. Ďakujeme sa svoje oči, za telesný i duchovný zrak. Prosíme, ty ho lieč, zaostruj a nenechaj, aby nás naše oči zvedli, aby náš duchovný zrak otupel. Nech Ťa vidíme stále väčšieho a mocnejšieho. Pomôž nám nielen vzývať Ťa ale aj vyznávať a vzdávať Ti slávu, svojím Tebe odovzdaným a Tebou posväteným životom. Veď tak veľmi Ťa tento svet potrebuje a my v ňom máme byť svetlom, ktoré ukazuje cestu k Tebe.

Prosíme, buď blízko každému, kto Ťa vzýva, buď oporou vdovám a sirotám, priviň k sebe nemocných a umierajúcich, potešuj a pozdvihni zúfalých, materiálnych i duchovných stroskotancov. Veď to „Bože môj, prečo si ma opustil?“ odznelo na kríži z Tvojich úst preto, aby nikto nemusel tento stav poznať či prežívať. Ďakujeme, že o nás stojíš a si sa nás zastal, keď si sa obetoval za nás. Prosíme, daj aby táto milosť nevyšla nazmar v našom živote. Nech Ťa vidíme za každých okolností ako Syna Božieho, ako nášho mocného Spasiteľa, lekára našich duší. Ďakujeme, že Ty nikoho nevyženieš. Podrž a ochraňuj nás v našich zápasoch. Pre Tvoju lásku Ťa o to prosíme. *Amen*

Otče nás...

Požehnanie: „*Hospodin je tvoj strážca. Hospodin je ti záštitou po pravici. Slnko ti cez deň neublíži ani mesiac v noci. Hospodin ťa ochráni pred každým zlom, on ti ochráni život. Hospodin bude chrániť tvoj odchod i príchod odteraz až naveky.*“ *Amen* (Ž 121 6-8)

Záverečná pieseň: č. 562 – *Ó, svetlo, ved' ma hmlami života, Ty ved' ma sám...*